

Barbara Polderman is een kunstenaar die een perfecte indruk achterlaat. Dat is letterlijk bedoeld. Ze geeft het sculpturale relief een nieuw aanzien. Ze combineert in haar beelden materialen dusdanig dat ze vanuit hun stoffelijke hoedanigheid onstoffelijke belevingen veroorzaken. De kunstmatigheid van de textiele beeldhouwwerken die ze uit het platte vlak te voorschijn haalt doet ze teniet in de tastbare, zinnelijke gedaante die haar werk aanneemt. Haar ondergrond is de natuurlijke omgeving van waaruit haar sculptuur tot stand komt en blijft er integraal onderdeel van uitmaken. Dit liefdespaar op een matras, is dat matras. Wat prettig aandoet, is dat Polderman zich niet beperkt tot een functioneel principe, maar haar idee uitwerkt in een overdonderende detaillering. Je kunt zeggen dat ze daarbij de overdrijving niet schuwte. Ze beheerst het in toom houden van overdaad. In deze sculptuur spant alles samen om de verbondenheid van dit paar te idealiseren. Het is een lichtvoetig en grappig werk dat laat zien dat met de liefde niet te spotten valt. Je moet je er wel aan over geven, zodat je in elkaar en je omgeving opgaat, niet om erin te verdwijnen maar om er uit te voorschijn te komen. Ondanks het overweldigende figuratieve karakter is haar werk aan het realisme voorbij. Het is weliswaar concreet, materieel en lichamelijk, maar de indruk die achter blijft is van een ongrijpbare intimiteit tussen twee mensen waar je geen deel van uit kunt maken en die je enkel met een overspoelend gevoel van jaloezie ondergaat. Je kunt er niet bij, dat liefdespaarmatras is een luchtbed dat wegzweeft. Zelf verzink je in het niets, in vergeefse gedachten over wat je zelf verkeerd hebt gedaan, dat dit je ontglipt.